

Sygn. akt I UK 127/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania J. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 lutego 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 listopada 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację ubezpieczonego J. R. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 16 października 2013 r. oddalającego odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z 13 czerwca 2013 r. Organ rentowy decyzją z 13 czerwca 2013 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganych co najmniej 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Wyrok Sądu Apelacyjnego ubezpieczony zaskarżył w całości. Zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest: (-) art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 32 tej ustawy oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze poprzez ich błędne niezastosowanie i uznanie, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. nie spełniał warunków do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury wskutek zatrudnienia w szczególnych warunkach; (-) art. 22 § 1, 1¹, 1² k.p. oraz art. 29 k.p. poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie; (-) art. 758 § 1 k.p.c. i art. 758¹ § 1, 2, 3 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że ubezpieczony był związany w okresie od 19 maja 1983 r. do 11 maja 1990 r. z Okręgową Dyрекcją C. [...] w K. umową agencyjną a nie stosunkiem pracy i wykonywał pracę na stacji benzynowej nr [...] w T. jako agent w ramach umowy agencyjnej. Ponadto, zarzucono naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1, 2 k.p.c. oraz art. 5 k.p.c.

Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie ze względu na jej oczywistą zasadność.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej stanowi odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Powołanie się we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawę tzw. przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga zatem samodzielnego odrębnego do podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa, które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (postanowienie SN z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551). Oznacza to, że nie wystarczy samo powołanie się przez skarżącego na

okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący musi wykazać w czym – w jego ocenie – wyraża się owa „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wskazujące, że skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Należy podkreślić, że oczywistość skargi kasacyjnej wynika z kwalifikowanego (oczywistego) naruszenia przepisów prawa. Ponadto, że nawet sam zarzut oczywistego naruszenia przepisów prawa może nie być wystarczający do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, ponieważ pomimo oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (por. postanowienia SN: z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133; z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnia powyższych warunków. Nie wskazano w nim, które z przepisów prawa materialnego lub procesowego zostały naruszone w sposób kwalifikowany, to jest oczywisty. Odwołanie się przez skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnej, bez odrębnego wykazania oczywistości przytoczonych w podstawach kasacyjnych naruszeń prawa materialnego i procesowego, nie spełnia wymogów wynikających z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jeżeli nawet przyjąć założenie, że wszystkie powołane w podstawach skargi kasacyjnej naruszenia prawa materialnego i procesowego, zdaniem skarżącego są oczywiście, to skarżący nie wykazał tej oczywistości oraz wadliwości zaskarżonego wyroku. Stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie do zakwestionowania oceny materiału dowodowego przyjętej w zaskarżonym wyroku. Sąd drugiej instancji ustalił, że w okresie od 19 maja 1983 r. do 11 maja 1990 r. skarżący nie był zatrudniony na podstawie stosunku pracy, ale na podstawie umowy agencyjnej. Ustalenie to oparł na dowodach z dokumentów, to jest świadectwie pracy z 11 maja 1990 r. oraz wystawionych przez następcę prawnego Okręgowej Dyrekcji C. [...] w K. zaświadczeniach z 16 czerwca 1999 r. oraz 10 kwietnia 2003 r. Z dokumentów tych jednoznacznie wynika, że w okresie od 19 maja 1983 r. do 11 maja 1990 r. skarżący nie był zatrudniony na podstawie stosunku pracy, ale na podstawie umowy agencyjnej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, skarga nie jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w

sentencji. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., 99 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[l.n]